

Zimska pesem.

Kraguljčki veseli so pesemco zapeli . . .
Snežinke, snežinke, aj, vi metuljčki beli,
le urno zaplešite,
na zemljici počijte!

Pod zemljo, pod črno pa dremljejo cvetice,
pa zebe v te male in bose jih nožice . . .
Le urno priskočite,
v kožušček jih zavijte!

A solnce, če solnce na vas bi posvetilo,
pa z žarki, snežinke, vas vse bi polovilo!
A solnca se ve bojite,
zatorej hitite, hitite!

Vida.

Sam . . .

Samcat ide deček tožni,
samcat ide skozi vas,
vetrec z lasi mu igra se,
boža blede mu obraz. —

Nihče, nihče ne pozna ga,
sam na svetu biva, sam . . .
Tuja mu je vsaka hiša
in zaprt mu vsak je hram.

A na grobu tamkaj znanem
dviga se leseni križ,
tam nocoj, popotnik mladi,
ti nekoga še dobiš . . .

Pod gomilo ondi spava,
mati v Bogu spava tam,
a, ti deček, tožen hodiš —
po širokem svetu sam!

Bogomila.

Ah, ti sveti Nikolaj!

Ah, ti sveti Nikolaj,
kar te prosim, daj mi, daj:
Konjca brzih nog,
meni par ostrog;
tudi ne pozabi biča,
da poženem z njim konjiča;
da poženem ga — hi, hop! —

daleč pod nebeški strop.
Tam se zvezde šetajo,
venec božji spletajo;
zvezde zlate gledal
in na nje bi sedal:
Žase in za mamo
dve bi vzal na ramo!

Fr. in Žgur.

